

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

MARS 1993

29. årg

Ikke ved lovgjerninger

*Det er et troverdig ord og fullt verd å motta
at Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere.*

1. Tim. 1,15.

Kristus vil si: Mitt embete er å gjøre syndere salige. Han kan også som en mester bruke herlige og dyrebare ord om dette håndverket sitt. For den som er vel utlært i sitt håndverk, kan også tale slik om det at enhver må si at han er en god mester. Slik er også Kristus den rette Mesteren. Han taler sterkt og trøsterikt om vervet sitt og sier: Jeg er kommet for å frelse det som er fortapt. Det er mitt embete og mitt håndverk. Jeg skal ikke innføre en ny lov for å tyngne verden med den. Her er lover nok i verden, flere enn mennesker kan holde.

Den verdslige øvrigheten er inn satt for at den skal regjere med lover, slik som far og mor, skolemester og politimester gjør. Men Kristus sier: Jeg er ikke kommet for at jeg skal dømme, trette, knurre og fordømme, for verden er allerede altfor meget dømt, der den ligger i djeve-

lens og helvetets vold. Så vil ikke jeg herske over mennesker med lov bud. Jeg er kommet for at jeg med mitt komme og med min død skal frelse den som er fortapt. Jeg skal frigjøre og forløse alt som er tynget og bundet under lov, dom og fordømmelse.

Dette er et trøsterikt ord! Herren maler seg selv for oss i sin godhet og mildhet, slik som det også heter i Johs. 3,17: Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham. Frelseren vil si: Jeg kommer i en verden som på forhånd er dømt og som har dommere og domstoler nok; men jeg vil oppheve dommen, så de fordømte skal bli salige.

Uten slike trøsterike ord kan vi ikke leve.

M. Luther

Kirke søker kontakt

Av Jan Bygstad

Et av de dogmer som nærmest uten diskusjon synes å ha allmenn oppslutning både blant leg og lærd, er «dogmet» om folkekirken. Folkekirke er bra, det må vi ha! Den norske kirke skal være en kirke for folket, det samlende uttrykk for det dybeste religiøse i nasjonen. Samtidig skal selve det faktum at det finnes en folkekirke, være det synlige uttrykk for evangeliet, legemliggjøringen av Guds «betingelsesløse og grenseløse» kjærlighet. Kirken er en kirke for alle, det sted der alle skal kjenne seg hjemme og velkommen.

Drømmens ideal

Slik har vi gjerne likt å tenke om oss selv innen Den norske kirke. Men samtidig har vi etter hvert blitt tvunget til å se i øynene den brysomme kjensgjerning, at virkeligheten slett ikke svarer til idealet. Idealet har vært en drøm. Vi lever midt i et folk som ikke bare er blitt dypt kirkefremmed, men langt alvorligere, også gudfremmed. Et folk som i akselererende grad kjenner seg hjemme i nyhedenskapet, og som proporsjonalt med dette opplever kirkens budskap som irrelevant:

Kirken har rett og slett intet å si dem.

Dette siste er det all grunn til å ta på alvor. Har vi som kirke noe å si? Og: I tilfelle, hva?

Situasjonen maner i høy grad til ettertanke - for Guds ansikt. Og et spørsmål vi er nødt til å se i øynene, er dette: Har vi som kirke selv skyld i det uføre vi er kommet opp i? Jeg tror dessverre vi er nødt til å svare bekreftende på dette spørsmålet.

Kontaktflaten

Selve folkekirkeideologien er svanger med en bestemt misjonstenkning som bærer i seg kimen til sin egen ødeleggelse. Avgjørende for hele ideologien er det å bevare «kontaktflaten» i møte med folket. For i det å ha bredest mulig kontaktflate, ligger evangeliets mulighet: Mennesker kan komme under ordets hørelse, og så komme til tro og liv i Gud. Dette resonnement er jo i og for seg riktig. Men bare under en bestemt betingelse: At de mennesker man får kontakt med, virkelig får høre Guds ord. Spørsmålet er nemlig ikke bare *hvorvidt* man får kontakt med folket, men *hva* vi makter å

bibringe dem vi kommer i kontakt med. Her synes det å være mang en kortslutning rundt omkring. Har man klart å samle mye folk til et arrangement, er man vel fornøyd. Og har folket hygget seg, er det desto bedre. Men om et lødig Guds ord har fått lyde, til omvendelse og tro, se det spørres det knapt etter.

Denne måte å tenke kontakt på, har fanget de kirkelige arbeidsformer. Man anlegger metoder og strategier med dette for øye. Man prøver å være «folkelig» og «populær». Man bruker pedagogikk og kommunikasjonsteori, ja, sågar reklame-

mannens teknikker, for å «nå» eller «få kontakt med» flest mulig. Det er ikke få velmente og friskfyraktige påfunn som er lansert i Guds navn de siste 30 årene for om mulig å snu strømmen tilbake til kirken. Bakom ligger ikkje sjelden den ofte uuttalte frykten for å miste oppslutning, da er jo arbeidet «mislykket». Og dessverre blir det lett slik for den predikant eller ungdomsleder som klarer å «trekke folk», at når det lykkes, fungerer det vellykkede som selvbebreftelse: Det er vanskelig å argumentere mot suksess.

Men ve den prest som ikke er folkelig eller koselig!

Det farlige med hele denne måten å tenke og arbeide på, er at den, sikkert ubevisst, blir bestemmende også for *innholdet* i det budskap man er satt til å formidle. For å bevare kontakten er det viktig å ikke støte noen eller trække noen på tærne. Ingen reklamemann ved sine fulle fem ville finne på å gjøre som mesteren og kreve at mottakerne av budskapet «skulle hate seg selv og ta opp korset». For å ta vare på kontaktflaten er det også viktig ikke å «gjøre det vanskelig» for folk. Derfor forenkles forkynnelsen til lettfordøyelige plattheter, slik at ingen skal behøve å gjøre seg den veldige anstrengelse det er å tenke en tanke eller to. Om en predikant, som Herren selv, skulle tale slik at reaksjo-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11,
3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11,
3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg, tlf. 04 41 87 46
Kasserer Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222
Bibelskolen på Fossnes
Fossnes, 3160 Stokke
Bankgiro 2490.45.39496
Postgiro 0825.0771534

nen ble at «dette er hård tale (dvs. vanskelig å begripe), hvem kan tåle den?», ville han fort bli avskrevet. For da «kommuniserer» han ikke, må vite.

Midt oppe i alt dette er det overordentlig viktig å gjøre det lett for folk å komme til troen. Derfor gjør man tersklene til kirken så lave som mulig: Ingen skal behøve å måtte ofre noe for sin tro eller for sin Gud.

Underholdningskristendom

I denne sammenheng er det man har hentet impulser fra underholdningsbransjen for om mulig å nå de yngre generasjoner. Vi har fått «underholdningskristendommen». Med kjappe andakter og oppkvikkende gudsord å la «Jesus er kul», anrettet med en passende mengde «rockete» sanger, skal de unge innbys til å følge Mesteren. For det er så om å gjøre å kunne demonstrere at det ikke er trist å være kristen. Vi er ingen sure pietister, nei! Gud er grei, og vi har det gøy! Til alt overmål får vi også gjerne høre at dette er «å ta ungdommen på alvor». Ja, er det nå det? Det er i hvert fall ikke å ta Herren på alvor. Det er ikke annet enn med et friskt flir å amputere hele Skriftens budskap om Den Hellige, som kaller oss til å være hellige, *og derfor annerledes enn den verden vi lever i!* En kristen kirke er ikke kalt

til «å følge med tiden», men til å følge Herren Kristus, *mot* tiden.

Form og innhold

Jeg er selvfølgelig oppmerksom på at det i de sammenhenger der man arbeider langs slike linjer, ikke foreligger noe bevisst ønske om å endre budskapets innhold. Det man gjerne vil, er å formidle det gamle budskap, bare i nye former og ved hjelp av mer tidsmessige metoder. Men det man ikke er oppmerksom på, er at form og metode *alltid* har bestemmende innflytelse også på innholdet som formidles. Det å ureflektert hevde at form og innhold kan skilles fra hverandre, slik at det ene kan forandres uten at det andre også endres, er kort og godt blindhet. Det er umulig å forene budskapet om den Hellige Gud, om «hva min frelse kostet har», *med underholdningsindustriens* fjas. Da går Herren sin vei, og vi må fortsette alene.

Gullkalven

Når vi nemlig prøver å tilpasse kristentroen til hva folk vil ha, eller finner spiselig, gjør vi den samme synd som Israel gjorde med gullkalven (2. Mos. 32). Det denne fortellingen handler om, er ikke at Israel ville finne seg en annen Gud, men om at de foretrakk å dyrke Ham som førte dem ut av Egypt, på en måte som var «lettere» for alminnelige

folk. «Folket satte seg ned for å ete og drikke og stod opp for å danse». Og slik ser det ut til å ha vært med Guds folk gjennom alle tider: De vil heller danse enn å ligge på kne.

Det dette fører med seg, er at vi etter hvert blir stående igjen med en «kristendom» som R. Niebuhr har karakterisert som typisk for det moderne menneskes religiøsitet: «En Gud uten vrede, lar mennesker uten synd, ved hjelp av en Kristus uten kors, komme inn i en evighet uten fortapelse».

Kort sagt: Saltet har mistet sin kraft.

Anstøtet

Det er viktig å være klar over at når det skarpe og anstøtelige blir tatt bort fra budskapet, skjer det noe fatalt med det: Det mister sin kraft. Budskapets kraft ligger nemlig i anstøtet! Her er det særlig tale om to slags anstøt: Det ene er korsets anstøt (1. Kor. 1, 18-25), dvs. talen om Messias' stedfortredende lidelse og død på korset. Dette har like fra den første kristne tid vakt motsigelse og irritasjon. Derneft er det budskapet om at mennesket er en synder som står under Guds dom, og som derfor må omvende seg, altså det reformatorenene kalte «lovens andre bruk». Av naturen er vi mennesker svært så selvrettferdige, og vil helst ha smiger og gode ord. Blir vi ikke klødd

bak øret, reiser vi oss i protest, om det så skulle være den Allmektige selv som går oss etter i sømmene. Det moderne menneske finner seg ikke i å bli stilt til ansvar, da er det langt bedre for selvfølelsen å avkreve Herren Gud forklaring og regnskap.

Både lov og evangelium er altså slik etter sin egenart at de egger til motsigelse, de støter folk. Dette har de som søker kontakt på kirkens vegne fornemmet, slik at de med fin nese for hva som er «akseptabelt», forsiktig har dreiet budskapets innhold: «Evangeliet» er blitt til en Guds allmenne akseptering, til budskapet om Jesu terapeutiske hjertelag, samt lignende floskler. Og loven er omgjort til (i beste fall) et budskap om at «man skal ikke plage andre, man skal være grei og snill, og forøvrig kan man gjøre hva man vil».

Denne anemiske karikatur av Skriftens budskap serveres som kristendom, motivert av en overtroisk illusjon om at bare man støter folk minst mulig, vil de også bli kristne. Men budskapet er blitt kraftløst, og folk vender kirken ryggen nettopp av denne grunn. Og vi skal nok få oppleve at jo flere fiffige virkemidler vi tar i bruk for å «nå folk», desto tommere blir det i benkeradene. For når budskapet blir tomt, blir kirkebenkene det og. Og fordi budskapet mister saft og kraft,

mister kirken sin integritet: Den tør i liten grad å stå for noe. Og skulle man være nødt til å avgi en uttalelse som man aner kan bli upopulær, da går man helst i diplomatens forsiktige silketøfler, og kaller det «sjelesørgerisk omsorg». Rakrygget mannsnot og endefram klarhet hører visst gangne sekler til.

Guds gjerning

Det er på tide at vi besinner oss på at det eneste som kan gripe mennesker, fornye dem, og gjøre dem til Kristi etterfølgere, er åndskraft. Innet virkemiddel, ingen kontaktskappende tiltak kan erstatte dette. Denne åndsmakt ligger i Kristi ord, i lov og evangelium *slik det lyder i Skriften*. For bare ved et uavkortet budskap gjør Gud selv sine to gjerninger, «døder og gjør levende», og fører mennesker til omvendelse og tro. Dette er en gjerning Herren alene er i stand til å gjøre, ikke vi. Og han gjør det ved det «tveeggede sverd», ikke silkehansker! Vi skal ikke glemme at det tross alt er Guds lov som i skriften kalles for «pedagogen» (Gal. 3,24).

Vi skal heller ikke glemme at når Jesus kalte sine første disipler (Luk. 5, 1-11), gjorde han det ved en handling som for dem ble en anskuellesundervisning på hvorledes de skulle virke som menneskefiskere:

All deres egen erfaring og kunnskap, alt deres strev hadde slått feil: De hadde «strevet hele natten og ingenting fått». Men i sin mislykkelighet kastet de garnet på ny, på Kristi Ord.

Mangel på tillit

På dette ord og ved dette ord alene skal det til alle tider drives menneskefiske i Guds rike. Det er virkekraft i budskapet selv. Skjer det på andre premisser, eller med andre virkemidler, om aldri så velmente, blir det svart hav. Man kunne saktens spørre seg om ikke grunnen til at det satses på så mange virkemidler og tiltak, er at vi har mistet troen på at ordet *kan virke av seg selv, og derfor må erstattes av vår innsats og våre påfunn?*

Vi lever og virker i en kirke som søker kontakt. Det avgjørende for kirkens liv er imidlertid hvem vi har kontakt med: Står vi i levende kontakt med kirkens Herre? Har vi tid til å bli så stille at vi hører Hans røst - i Ordet, at han får kontakt med oss.

Omvendelse

Får Herren selv nå inn bakom alt strev og jag i tjenesten «for å nå folk», så vi hører ham si: «Hold opp, og kjenn at jeg er Gud.» «Han har skapt oss, og ikke vi selv, til sitt folk, og til den hjord han leder.» Dette krever ikke bare en radikal omprioritering av hvordan vi som

kirke, prester og forkynnere bruker tiden og av hva vi «satser på». Det krever omvendelse. Det krever at vi begynner å be høstens Herre om tilgivelse for vårt kristelige arbeid, for vår løpning hit og dit, for at vi i en underlig innbilning om å tjene ham, går i veien for ham.

Får vi nåde til å stanse opp slik, da er det også håp om at vi på ny

kan få stå i levende kontakt med han som er kirkens Herre. Og da skal vi nok også få åndskraft som har gjennomslagskraft. For da er det hans egen hånd og hans egen Ånd som får virke, og ikke vi selv. Og da vil kanskje det under komme til å skje, at folk ikke bare kommer i kontakt med kirken, men med kirkens Herre.

Offer for Gud

*Guds offere er en sønderbrutt ånd,
et sønderbrutt og sønderstøtt hjerte skal du, O Gud, ikke forakte.*

For det annet er her å merke, at han (David) ikke alene gjør forskjell mellom de to prestedømmer og offere (lov og evangelium), hvilket jødene aldeles ikke kunne tåle, men han gir også Gud et meget trøstelig og liflig navn, hvis like er neppe å finne i Skriften. Han kaller ham en sådan Gud, som egentlig ikke gjør annet, enn at *han elsker de sønderbrutte og sønderstøtte hjerter* - gir

akt på dem, forbarmer seg over dem og hjelper dem; at han er de bedrøvedes og elendiges Gud. Den som nå kunne med et glad mot inntrykke og fatte dette Guds navn og billede i sitt hjerte, akk sådan en stod det vel til med.

*(Utdrag fra «Davids 51. salme»
av M. Luther)*

Frels meg fra travelheten

*Herre, du skapte tiden
og satte oss midt deri.
Arbeidet ga du, og siden
tid til å hvile i.*

*Satan ei undte oss gleden
ved rytmen i døgnets sang.
Så oppfant han travelheten,
og satte dens hjul i gang!*

*Å, hvor vi haster og jager
Hvorfor, vel ingen vet.
Og våre timer og dager
slukes av travelhet.*

*Herren bød oss å vandre,
hvor han har sin gjerning beredt.
Hvor vi kan tjene hverandre
midt i vår travelhet.*

*Herre, den dreper gleden!
Og hjertenens varme glød
slokner i travelheten.
Forgjeves ditt budskap lød!*

*Lydt gjennom travelheten,
lyder en stemme mildt:
Glemmer du kjærligheten,
da er din tid forspilt.*

*Frels meg fra travelheten!
Den øder hver stille stund.
Berøver deg hjertefreden
og hvilen på Ordets grunn.*

*Fri meg fra travelheten!
Gi meg en stund, i dag
Herre, i ensomheten
med deg, midt i tidens jag.*

Ingeleiv Seljevoll Høvik

(Fra morsdagsheftet «Lys»)

Mens vi venter

2. Tit. 2 13: «- mens vi venter på det salige håp og åpenbarelsen av den store Guds og vår frelser Jesu Kristi herlighet».

Jesu komme har en stor og betydningsfull plass i skriften. Det er ikke bare i det nye testamentet at Jesu

komme har plass, men i hele skriften er hans komme profetert. Derfor må vi vente hans komme, vi som lever i den siste tid.

«Og Herren styre deres hjerter til å elske Gud, og vente på Kristus med tåmodighet». 2 tess. 3,5.

Kjærligheten består ikke i at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss, og det er når vi får se hans kjærlighet, at han døde til fastsatt tid for ugudelige, vi kan elske ham igjen. Vi må altså styres til å elske, og den kjærligheten kommer av evangeliet. Åpenbarelsen av den store Guds og vår frelser Jesu Kristi herlighet. Først da kan vi vente på ham. Etter å ha gitt misjonsbefalingen i Ap. gj. 1 ble han tatt opp til himmelen, se da sto to menn hos dem i hvite klær, og de sa: «Denne Jesus som er opptatt fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måte som dere så ham fare opp til himmelen.»

For så sant vi tror at Jesus døde og sto opp, så skal og Gud ved Jesus føre de hensovede sammen med ham, for dette sier vi dere med et ord fra Herren at vi som lever, som blir tilbake inntil Herren kommer, skal ingenlunde komme i forveien for de hensovede for Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå, deretter skal vi som lever, som blir tilbake, sammen med dem rykkes i skyer opp i luften for å møte Herren, så skal vi alltid være med Herren. 1. tess. 4,14-17.

Se jeg sier dere en hemmelighet, vi skal ikke alle hensove, men vi

skal alle forvandles i ett nu, ved den siste basun. Den engelske oversettelse: som et blink med øyet. I Ap. 22,7: Se jeg kommer snart! Engelsk: Se jeg kommer i hast!

Matt. 24,31: Og han skal sende sine engler med basunens veldige røst, og de skal samle hans utvalgte fra de fire verdenshjørner fra himmelbryn til himmelbryn. Da skal menneskene deles i to grupper. De har vokst sammen inntil høsten. Ventetiden skulle skape arbeidslyst. Vinne sjeler for Guds rike. «Bruk meg der hvor jeg vandrer frem, som ditt lys ditt salt, la meg vise forkomne hjem». Vise forkomne hjem. Det er vårt arbeid. Jak. 5,20: - den som omvender en synder fra hans villfarende vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder.

Ventetiden er arbeidstid! Ventetiden er våketid!

Weymouths oversettelse av Rom. 13. 11-12: Dere kjenner den kritiske periode som vi lever i, at det er på høy tid at vi våkner opp av søvne, for frelsen er oss nærmere nå enn da vi kom til troen. Natten er langt fremskreden, og dagen er i ferd med å gry.

Er vi blant de som venter og er våkne?

Olaf Klavenæs

For unge

Ditt hjem

Jeg har tenkt mye på deg i det siste, særlig på grunn av de vanskelighetene du synes du har i hjemmet ditt. Og i dag vil jeg sende deg noen ord om hjemmet ditt.

Hjemmet - det er i grunnen far og mor. Det var de Gud brukte til å gi deg livet. Mor bar deg under sitt hjerte. Og du skal aldri glemme, om du er på kant med mor i noen ting, at hun ikke bare har båret deg under hjertet, men at hun fra første stund hun forsto du var ventende, har båret deg frem i bønn for nådens trone. Far var med mor i sorger og gleder da de ventet på deg. Og du skal aldri glemme at han har strevet det han kunne for å gjøre hjemmet så godt og velholdent som mulig.

Dersom du er litt på kant med mor og far, så må du tenke over dette - og så må du heller takke dem og akte dem for det de har forsøkt å være for deg, helt fra den dagen de tok til å vente deg. Det er også Guds vilje til deg, vet du: «Ær din far og din mor!» Og du vet at dette budet er det første bud med *løfte*. For Herren har knyttet et løfte til dette budet: «Hedre din far og din mor - så det kan gå deg vel og du kan leve lenge på jorden.»

Du er nå i en alder da det er svært lett å bli misfornøyd med far og mor, lett å synes at de er gammeldagse, og at de skjønner så lite av den «nye tiden» og ungdommen som nå vokser opp. Kjære venn, det er et par ting jeg vil si til deg om dette.

Slik som du nå tenker og er i forholdet til far og mor, slik var far og mor selv i sin ungdom mot foreldrene sine. Jeg var også slik. Det hører alderen til. Men vi vokser det av oss. Således er det ikke grunn til å ta det altfor tungt.

Men nettopp fordi vi vokser det av oss, gjelder det også at du får såpass kontroll og herredømme over deg selv i forholdet til far og mor at du ikke slår *for dype sår*, verken i din egen samvittighet eller i fars og mors hjerte. Husk på at senere i livet er det ingenting du kommer til å angre så sårt som harde ord til far og mor i ungdommen, trassige handlinger og egenrådig ferd bent imot deres råd og formaning. Får jeg være litt personlig og åpen mot deg?

Da jeg var 17 år, gled jeg bort fra Gud, som jeg hadde levd med fra jeg var barn. Jeg gikk på gymnaset da. Far og mor skjønnte nok dette. Og

en dag spurte far meg like ut: Vil du ikke lenger være en kristen, Olav? Hardt og tvert svarte jeg: Nei - det vil jeg ikke. Tre måneder etter døde far, uten at jeg hadde sagt et eneste ord til ham om dette. Først fire år senere fant Gud meg igjen. Men siden har dette vært det dypeste såret i min sjel når jeg tenker på far. Kjære venn - tro meg. Jeg vil gjerne at du skal spares for å bære sår eller arr etter slike minner.

Jeg vet nok hva som særlig ergrer deg med far og mor. Det er alle de «kloke» formaningene, som du er så inderlig lei av. Og i tillegg at du vet så inderlig godt om far og mor sine skavanker både i deres ungdom og i hjemmet ditt. Men hør, du. Jeg vil si deg noe om dette.

Du må ikke tro at far og mor regner seg for å være syndfrie eller fullkomne. Det kan hende de er for stolte til å be deg om tilgivelse når de har gjort deg urett. For det er klart at det hender de gjør deg urett. Og det kan jeg være enig med deg i, at når det hender, bør de på kristelig vis kunne være åndelig små nok til å be sitt eget barn om tilgivelse.

Jeg vil fortelle deg noe. For mange år siden kom det en troende far til meg. Han var på kant med sine barn, og særlig med noen gutter i 17-18 års alderen. Det var en ærlig mann, og han skjulte ikke at han

selv hadde forgått seg i sinne. Så spurte jeg ham:

- Har De noengang bedt guttene deres om tilgivelse når de ble brå og brukte munn? Jeg har aldri sett et mer forundret ansikt.

- Skal en far be barna sine om tilgivelse? Vil ikke da all naturlig autoritet bli borte?

- Dersom De ser at De synder, så må De gjøre det opp og be om tilgivelse enten det gjelder barna deres eller andre. Barna er også menneskesjeler. Det ble ikke stort mere snakk. Men en uke etter kom han tilbake.

- Takk, takk, og atter takk skal De ha, sa han, fordi De lærte meg å be mine barn om tilgivelse. Jeg gikk like hjem sist jeg var her, og gjorde opp med de alle. Hele hjemmet mitt er omsnudd nå.

Kan hende din far eller mor lider under det samme som denne mannen. Da kan du hjelpe dem ved at du ydmyker deg og ber de tilgi deg når du synder. Og så skal du huske om de ikke med en gang greier å vinne over det stolte i sinnet, at det er få ting far og mor i enerom med seg selv tenker så mye over som hvordan de skal være mot deg om dagene. Du kan sikkert regne med at er det dårlige forhold i hjemmet, så lider ingen mer ved det enn far og mor. Og enda om det skulle være så galt hjemme hos deg, at far drikker,

så skal du ikke regne far for å være umulig og uten håp. Han har sikkert flere tunge, stille stunder enn du vet. Prøv å hjelpe han.

Siden jeg er prest, vet du at det ofte faller på meg å vie unge mennesker som vil opprette hjem fordi de er blitt glade i hverandre. Til mest alle av dem sier jeg: «Husk at hemmeligheten med *livslykke* i et hjem ikke ligger i at dere har overflod eller at dere er lytefrie og syndfrie engler. *Livslykken* i et hjem ligger i at en er takknemlig for det en har og ikke stadig er misfornøyd med det en ikke har, og først og sist i det at vi som lever sammen i hjemmet, har et *tilgivende sinnelag mot*

hverandre. Den som ikke kan be om tilgivelse, ødelegger hjemmet med sitt *stolte* sinn, og den som ikke kan gi tilgivelse, ødelegger hjemmet med sitt *strie* sinn. Guds ord sier til oss der vi lever i våre hjem: «Vær gode mot hverandre, vis barmhjerthet så dere tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt dere i Kristus! (Ef. 4,32).

Kjære venn, øv deg i å få et ydmykt og tilgivende sinn, så vil de fleste vansker bli borte hjemme hos deg.

O. V. Sendestad
(Fra «Mot Sentrum»)

Gå de rette veier

«13. La deres føtter gå på de rette veier, så det halte ikke vris av ledd, men heller blir helbredet. 14. Jag etter fred med alle, og etter helliggjørelse. For uten helliggjørelse skal ingen se Herren. 15. Se til at ikke noen forspiller Guds nåde. La ingen bitter rot få vokse opp og volde skade, så mange blir smittet av den. 16. Se til at ikke noen er utuktig og verdslig som Esau, han som solgte sin førstefødsels rett for et eneste måltid mat. 17. Dere vet jo at da han senere ville arve velsignelsen, ble han avvist, enda han søkte den med tårer, for han fant ikke rom for omvendelse. Hebr. 12, 13-17.

Så det halte ikke vris av ledd. Selv om en er halt, så kan en tross alt ta seg frem. Men vris det av ledd, så ligger en der.

Enhver sann troende er vel, og

smertelig, kjent med halthet. Dine spesielle svakheter, eller kanskje *en bestemt*, som har vokst seg så stor og problematisk i din bevissthet at den liksom overskygger alt annet.

Her, i møte med det som bor i vårt eget bryst, kjemper noen seg ut, og gir opp, mens andre får se at: «midt i nattens mørke blinker som et fyrlys Jesu navn, og hver hjelpeløs seiler vinker inn til frelsens trygge havn».

Det som det advares imot i denne forbindelse, er å begynne å lefle med sin svakhet. En bestemt fristelse. Begynne å kjæle for den, forsvare og argumentere for den. Hver gang du gir etter for din svakhet, så sverter du din samvittighet. Du får *ond* samvittighet. Mørket siver inn. Denne svarthet som bare Jesu blod kan rense ifra, så du blir glad og frimodig igjen, i det du får løfte blikket til det.

Men hva om det «vris helt av ledd?» Hva om mørket tar helt overhånd? Esau fant ikke rom for omvendelse, leste vi. Et svært så alvorlig ord! Så hør det om igjen: *Fant ikke rom for omvendelse!*

Hans utuktige og verdslige liv skygget for det sanne lyset. For her må du særlig merke deg dette, at Esau ikke var en vanlig hedning i et ugudelig liv, en slik en ville nok ha funnet fred i en tilsvarende situasjon, men han var en som hadde *valgt* utukten og verdsligheten *fremfor* førstefødselsretten. v 16b. Å, ta vare på den skatt (evangeliet) du har fått, med frykt og beven. Kom Lots hustru ihu! Kom Esau ihu! Har din halthet fått bringe deg til Jesus idag? Til Hans sår, lidelse og seier? Det er den

rette vei for din halte fot: Hold fast ved ham som er trofast!

Her nevnes noen bestemte ting i teksten vår, bl.a. en klar formaning om å jage etter fred med *alle*, «så langt det står til dere», føyer Rom. 12,18 til.

Kommer du i strid med dine medmennesker, kan det være *du* som tar skade. Guds nåde forspilles, blir igjen hos deg som et tomt ord, og en bitter rot vokser opp istedet. Og du som skulle gått omkring og spredt velsignelse, du går istedet omkring og sprer bitterhet og strid.

Utukt og verdslighet nevnes også spesielt for oss. Ikke minst aktuelt i vår tid begge deler. Men det som er viktig, er at du blir oppmerksom på *din* halthet, og at du går den rette vei med det. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden, for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved Ham. Joh, 3,17. Om det så er de svarteste synder, som trollmannen Simon, liggende i *bitterhets galles* og *urettferdighets lenker*, Ap. gj. 8,23, ja, om de er røde som purpur og skarlagen, så skal de bli hvite som snø og ull. Jes. 1,18. Det *er* kraft i Jesu blod å rense hvit som sne.

Men, som det het i en sang; «Vend om og vend *i tide!*»

Einar Kristoffersen

Vekkelse og omvendelsen hos gudfryktige barn

Det bibelske ord omvendelse er på sin plass også når det gjelder gudfryktige barn.

Ja, for selv hos dem må Guds ånd virke både til vekkelse og til omvendelse om deres gudsforhold fortsatt skal være rett og sant når det vokser opp.

Vekkelsen hos gudfryktige barn tar sin tid, og slik må det være. Det tar sin tid for dem å få øye på synden som bor i dem og naturens fordervelse. Men den må komme.

Til å begynne med blir det helst enkelte synder som barnet ser - som ulydighet, vonde, bitre ord, løgn og slemhet.

Men når det ved troende foreldres hjelp og ved ordet og ånden får lære å se disse bestemte utslag av synden, og å angre dem, så det får leve under åndens tukt, så vil vekkelser føres videre etter som barnet vokser til.

Og den må føres videre.

Barnet må lære å kjenne mer enn de talte og gjorde synder - det må også lære å se forsømmelighetssynderne, tankesyndene, begjærighetssynderne som synd.

Når driftene melder seg i det voksende barn, så våkner der utuktige tanker, og den forfengelige hovmod-

sånd bryter på og lysten til å være lik de andre i syndig fornøyelse.

Dette og mye mer stiger opp fra naturens fordervede dyp - også hos det bedende barn.

Så mye av det som leses og sees og høres i vår tid er jo også innstilt nettopp på å vekke og nære de laveste lyster i barn og ungdom.

«Vår onde art opptennes snart
igjennom syn og øre
blir en syndig tanke spart
er han innen døre.»

Det er ikke lett for tenksomme og troende foreldre nå.

Men barnet - disse onde tanker og tilbøyeligheter, som det så lett vil kjæle for, må det lære å se som synd imot Gud.

Og den hellige ånds overbevisning kommer nettopp her barnet til hjelp. Den viser at det er synden i selve hjertets dyp som det er så galt med.

Det er også åndens verk å vise barnet hvor aldeles hjelpeløst fattig og rådløst det selv står overfor disse onde makter i sin fordervede natur. Hvor urent det er for den hellige Gud og at det er skyldig under hans rettferdige dom over det syndige menneske.

Åndens gjerning i barnet har nå ført det frem til vekkelse. Det er mer eller mindre knust under loven og kjenner seg innvortes ulykkelig.

Og nå kjenner det, at det ikke lenger kan klare seg med den barnlige tro som det før hadde.

Saken er at før har ikke troen vært stort av en personlig tilegnet tro; den kunne ikke være det i en barnealder - men de trodde det som de lærte.

Ikke hadde barnet heller hatt noen bevisst tilegnelse av den uforskyldte nåde - fordi det ikke kjente syndens onde rot i seg selv.

Likevel var troen sann. Det bedende barn levde i live, med Gud siden det fikk dåpens gjenfødende bad. Men nå når det har begynt å kjenne sin egen syndighet og sin skyld for Gud så kan det ikke lenger greie seg med det, slik som det var før.

I denne brytningstid er det så at det kommer på valg - og her er det at det gudfryktige barns omvendelse kommer inn.

Hvis barnet nå i overgangsalderen fra barn til ungdom bøyer seg i ydmykhet under det lys det har fått over seg selv og velger å ville fornekte synden og leve helt for Gud og klynge seg til ordet om den uforskyldte nåde i Jesus, så kommer det igjennom omvendelsens trange port - til det bevisste og personlige tilegnede omvendelsens og troens liv i Gud.

Og da blir det som om alt er blitt nytt også for ham og henne som levde det barnlige trosliv med Gud hele tiden fra de fikk den kristne dåp.

Deres omvendelse og den frafalnes omvendelse er ikke like i alt. Men de har dog så mye felles erfaring både om egen syndighet og om Guds store nåde mot de fortapte, at de så inderlig godt kan kjenne fellesskapet i det åndelig broderskap og kan glede seg sammen i de helliges samfunn.

*(Forts. neste nr.)
Forf. ukjent av red.*

Frå Bibelskulen

Bibelskulen vart starta i Vestfold i august i fjor. I samband med bibelskulen er det også høve til opphald på ei eller to veker.

Rose Dyrøy frå Tørvikbygd var her ei veke i november, og i det hø-

ve hadde Torunn Fossdal ein samtale med henne. Rose er nå pensjonist, og som mange veit, var ho gift med Odd Dyrøy, som i mange år var forkynnar i Lekmannsmisjonen.

Rose fortel at dei begge ville vera

kristne heilt frå unge år, men dei hadde ikkje frelsevissa. Dei «bala på» som best dei kunne, og trudde at det skulle gå godt til slutt likevel. Dei hadde det vel som så mange andre kristne, meinte dei. Det gjekk mange år på denne måten. Men så hadde Odd vore på nokre møter med presten Carl Torp, og hadde også høyrte Vincent Færevåg tala (tidlegare sekr. i H.S.H. krins av NLM), og då fekk han sjå seg frelst. Det var ein annan person, Jesus Kristus, som hadde ordna frelsa for han. No vart alt nytt, og han kom glad heim til kona og fortalde kva som hadde hendt han. Då vakla alt ho hadde bygd på, og ho skjønna at mannen hadde fått del i noko ho ikkje hadde gripe.

Odd ville at også kona skulle gå og høyra Færevåg, men ho ville ikkje. Til slutt vart det no til at ho likevel gjekk på møta som var der, og litt etter litt byrja det å dagast. Også ho fann feste i Jesu frelseverk, det som er ordna for kvar menneskesjel. Ordet skapte trua på dette frelseverket også i hennar hjarta.

Så er det denne bodskapen ho og

vi andre treng. Difor kom Rose hit til bibelskulen for igjen å høyra Ordet utlagt. Ho fortel at ho hadde ein lengt og ei bøn i sitt hjarta, slik det står skrive i Salme 119,18: «Lat opp mine augo så eg kan skoda dei underfulle ting i din lov.»

Undervisninga har heile tida vore ut frå Guds Ord, og Rose seier at det å vera med på timane har vore omlag som å vera på eit godt møte. Utlegginga av Guds Ord verka slik at ho fekk tillit til bodskapen. Så er det bodskapen om Jesus Kristus og hans blod som reinsar frå all synd vi treng å få høyra. Berre det kan setja syndaren i fridom og gje eit evig liv.

Undervisninga varar frå klokka 08.30-14.30, og resten av dagen har ho disponert som ho sjølv ville. «Her kan vi slappa av, gå turar, sitja med handarbeid og lesa avis», seier ho vidare. Elles var ho med på bøn- og vitnemøte som er på skulen kvar torsdag, og på møter i bygda. Ho vil gjerne rå andre som har høve til det, å ta ei veke eller to på bibelskulen.

Styret